

“แม่รักคงโมโหหน้าคุณเลย ที่เราไม่ไปตามนัด”

เพ็ญระพีหัวเราะคิกคักขณะที่พูด ส่งสายตาซุกซนช่างเล่นให้ชายหนุ่ม เธอกำลังขี้นรถยนต์คันใหญ่ใหม่เอี่ยมติดฟิล์มกรองแสงสีเข้มของเขา

ชลิต มองเธอยิ้มๆ “ไหนคุณเพ็ญบอกว่าชอบเล่นวินด์เซิร์ฟไงอะ”
“ก็ชอบนะซีคะ แต่ไม่อยากจะไปกับพวกนั้น”

‘พวกนั้น’ คือกลุ่มเพื่อนทั้งที่เรียนอยู่ด้วยกันและไม่ใช่ มีทั้งชายและหญิง พวกเขาไปเที่ยวด้วยกันเสมอ

“ไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ เซ็งคะ”

“อีกหน่อยคงเซ็งผมด้วย” เขาทำท่าทอดถอนใจ

“อ๊วย คุณลิตก็... คุณลิตออกจะน่าสนใจ ไม่ใช่คนน่าเบื่อสักหน่อย”

เขาก็รู้ว่าเธอสนใจ “หรือครับ น่าสนใจยังไง”

ประกายตาของเขาทำให้เธอต้องเก้อเขิน

“ก็คุณเป็นผู้ใหญ่ มีความสามารถ....”

“แล้วยังไงอีก”

“อารมณ์ดี มั่นใจในตัวเอง แล้วก็มีความเสน่ห์....”

“คุณเพ็ญก็เป็นคนสวยมากนะอะ”

เขามองเธอตรงๆ เพ็ญระพี เคยชินกับการถูกชม และบางครั้งก็รู้สึกรำคาญ แต่ครั้งนั้นก็กลับประหม่าช่วยเขิน รอยยิ้มและประกายตาอย่างนั้น ต่อให้เก่งกล้าแค่ไหนก็ไม่วายต้องหวั่นไหว

“ตอนอยู่มหาวิทยาลัยปีแรก เพ็ญเป็นดรัมเมเยอร์” เธอเล่าอย่างภาคภูมิใจ “รักเขาก็ได้รับเลือกให้ทดลองคะ แต่ว่าเขาทำไม่ได้ก็เลยถูกคัดออก กลายเป็นเชียร์ลีดเดอร์แทน”

“ตอนนั้นคงสนุกมากซินะอะ”

“สนุกมากๆ เลยละคะ” เธอตอบ “เป็นน้องใหม่ ใครๆ ก็โอ้ใครๆ ก็เห่อ ยิ่งสวยก็ยิ่งเป็นที่สนใจมาก เรียนเก่งเป็นเรื่องรอง”
เขายิ้มนิ่งฟัง เพ็ญระพีกล่าวต่อว่า

“ญาติฉัน... เอมไงคะ เขาได้รับเลือกเป็นดาวคณะ... แต่ว่าเขาปฏิเสธ ทำให้รุ่นพี่เคืองไปนานเลย....”

คราวนี้ชายหนุ่มเริ่มสนใจ “ทำไมเขาถึงไม่อยากเป็นดาวล่ะครับ”
เธอยกไหล่ “เขาคิดแปลกๆ เสมอ บอกว่าไม่อยากเป็นจุดเด่น”
น้ำเสียงเขาเยาะหยัน “คงกลัวว่าถ้าเป็นจุดเด่นแล้วจะกลายเป็นที่สังเกต ที่นี้จะทำอะไรก็ไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่ไม่งาม”

“ตาย คุณลิตนี่ปากจืดไม่ใช้เล่นเลยนะอะ..... ก่อนขอตัวผู้หญิงซะแรงเชียว แต่ว่าคุณลิตจะพูดถึงเอมแบบนั้นไม่ได้หรอกคะ ขานั่นไม่รู้จักที่จะทำอะไรไม่งามหรอกคะ”

“อย่างนั้นเชียวหรือครับ”

เธอไม่เข้าใจรอยยิ้มและประกายตาเยาะหยันของอีกฝ่าย

“เอมเป็นคนเงิบๆ เรียบร้อย เก็บเนื้อเก็บตัว ทำอะไรจะหาผิดรูปผิดรอยสักนิดสักหน่อยก็ยาก”

“รู้สึกว่าคุณเพ็ญมั่นใจในญาติคนนี่จังเลยนะอะ” น้ำเสียงเขาออกจะเยาะหยัน เพ็ญระพีตอบว่า

“ถ้าคุณลิตรู้จักเอมแล้วก็จะเห็นเองคะ”

“ไม่กลัวว่าผมจะชอบเขาหรือ” เขาแก้มองเธอ

เพ็ญระพีหัวเราะ “ไม่กลัวหรอกคะ ถึงคุณลิตจะชอบ เอมก็ไม่สนใจคุณลิตหรอก เขาเป็นคนรักเดียวใจเดียว รูปร่างหน้าตาอย่างนั้นมีหนุ่มๆ มาสนใจไม่รู้เท่าไร เพื่อนของเพ็ญตั้งหลายคนมาตามตื้อเอมก็ทำเฉยๆ แล้วผู้หญิงแบบเอมก็ไม่ใช่สเปคของคุณลิตหรอกคะ”

“ผู้หญิงแบบเอมคือแบบไหนครับ”

เธอยกไหล่ “เย็นชา จืดชืด งุ่มง่าม คร่ำครึ...” เธอสรุปด้วยเสียงเจือหัวเราะ “แม่เขาออกจะคล่อง เก่งเชียวนะคะ แต่ลูกสาวกลับไม่เอาไหนเลย ดีแต่เก็บตัวเงิบอ่านหนังสืออยู่ในห้อง”

“เขาอาจจะเป็นน้ำนิ่งไหลลึก เก่งกว่าแม่ เก่งกว่าที่คุณเพ็ญคิดก็ได้ นะครับ”

“เป็นไปไม่ได้ ไม่มีทางคะ” เธอยืนยันหนักแน่น

เธอพาเขาไปห้างสรรพสินค้าและโรงภาพยนตร์ พักเป็นระยะในห้องอาหารที่เงิบเชียบ เย็นฉ่ำหรรษา ชายหนุ่มกำนัลเธอด้วยของขวัญชิ้นหนึ่งเป็นเข็มกลัดรูปดอกไม้สำหรับติดเสื้อ ทำด้วยทองผสมบอบบาง แต่ละกลีบแต่ละใบอ่อนช้อยงดงาม เกสรตรงกลางดอกแวววับระยิบระยับด้วยเพชรเม็ดเล็กๆ มันถูกวางอยู่ในร้านขายเครื่องประดับ

เธอชี้ชวนให้เขาดูด้วยที่ทำขึ้นชอบ และเขาก็ชี้ให้เห็นทันที

“โอ ขอขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณมากๆ”

เธอไหว้จนชิดอกกว้าง ทำทางกระดุกกระดิงที่จะทำกับคนที่ถูกใจ ที่จริงหญิงสาวมีเครื่องประดับราคาแพงอยู่หลายชิ้น และยังมีอีกหลายชิ้นที่เธอหมายตาจะได้จากมารดา แต่ว่าเป็นเครื่องประดับสูงค่าชิ้นแรกๆที่เพื่อนชายมอบให้เธอ ไม่นับคัมภีร์

เธอทิ้งในลักษณะท่าทีที่เขารู้สึกสบายใจ และส่งให้กับเธอ เหมือนกับว่าเป็นเธอคนสำคัญ เธอหมายใจจะอวดมันกับเพื่อนๆ คิดเป็นตุเป็นตะไปว่า หลังจากนั้นแล้วสมรักคงไม่กล้าแสดงท่าทีต่อเขามากมายนัก เพราะว่าเป็นเธอต่างหากที่เขาสนใจ

ก็ดูเถอะ ในวันนี้ที่ได้นัดหมายกันไว้ก่อนแล้วอย่างดี เขากลับหนีมากับเธอตามลำพัง ซ้ำยังซื้อของกำนัลราคาแพงให้อีกด้วย หญิงสาวขอให้เขาติดเข็มกลัดนั้นให้ที่ใกล้คอเสื้อ และทิ้งมันให้ติดอยู่อย่างนั้นตลอดทั้งวัน

“สนุกไหมครับ วันนี้”

ชายหนุ่มถามยิ้มๆ ขณะที่ขับรถพาเธอไปตามถนน เพ็ญระพีนั่งสบายอยู่ในเบาะหนา ฟังเพลงจากตลับเทปที่ตนเลือกเอง

“สนุกมากๆ เลยค่ะ” เธอยิ้มถ้อยคำทำตาเยิ้มกับเขา แล้วก็หัวเราะคิกคักอย่างชอบอกชอบใจ “แม่รักต้องค้อนจนตากลับแน่ๆ เลยนัดกันไว้อย่างดี แต่เรากลับหายกันไปทั้งสองคน”

“ผมจะบอกคุณรักว่าถูกคุณเพ็ญลักพาตัว”

“แน่ ก็คุณลิตสมยอมเองนี่นา”

“ประเดี๋ยวคุณรักโกรธผมแม่”

“แคร้เขามากหรือคะ” เพ็ญระพีถามงอน ๆ

ชายหนุ่มเพียงแต่หัวเราะ พารถบ้ายหน้าไปในทิศทางของบ้านเธอ ที่จริงเธอยังไม่อยากกลับบ้าน แต่ไม่อาจบอกเขาแบบนั้นได้

พอเข้าใกล้เขาก็ถามทิศทางเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาถาม เธอมีรถยนต์ส่วนตัว แต่ว่าเมื่อเช้านี้ เธอนั่งแท็กซี่ไปหาเขาถึงที่พัก

“บ้านคุณเพ็ญสวยมาก”

เพ็ญระพียิ้มอย่างภาคภูมิใจ บ้านของเธอใหญ่โตหรูหราสมฐานะ บิดาของเธอไม่ใช่พ่อค้าอย่างสมรัก แต่เป็นข้าราชการในระดับสูง มีคนรู้จักเคารพนับถือแหวดล้อมมากมาย

เธอเปิดเครื่องปรับอากาศจนเย็นฉ่ำ จัดให้เขานั่งอย่างสบายอยู่ในมุมนั่งของห้องนั่งเล่น บริการเครื่องดื่มและของว่างครบครัน

มารดาของเธอออกมาต้อนรับเพื่อนของลูกสาว คุณพิไลเป็นสตรีในวัยใกล้ห้าสิบซึ่งปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้สังขารพองวัย เธอมีร่างอวบอ้วนที่ซ่อนอยู่ในอาภรณ์หรู เธอมองชายหนุ่มอย่างพิจารณา เพ็ญระพีต้องแอบกระซิบบอกว่า

“คุณชลิต สิริวัฒน์ ที่เพ็ญเล่าให้ฟังยังงั้นละคะแม่”

เธอจึงร้อง “อ้อ” กุ๊กกุกจืดจืดรับเขาอย่างเต็มใจ

เพ็ญระพีอวดดอกไม้ที่ประดับอยู่ตรงปกเสื้อ คุณพิไลชะเง้อหน้าเข้าไปพิจารณา น้ำเสียงและสีหน้าบอกความพึงพอใจ

เธอหันมากล่าวอวดเขาบ้าง “ของฉันทันเองก็มีอยู่แยะค่ะ ที่ให้ยายเพ็ญไปก็มาก แต่ว่าเขาไม่ค่อยยอมใส่”

“แหม ก็ของแม่เซยจะตาย ไม่รู้เครื่องเพชรสมัยไหน ชินเพ็ญใส่จะได้ขายหน้าเพื่อนๆ แยกไปเท่านั้น”

“ประเดี๋ยวทานข้าวด้วยกันนะคะ คุณชอบทานอะไรจะได้สั่งให้เด็กทำเป็นพิเศษ”

เขาปฏิเสธอย่างสุภาพ “ไม่เป็นไรครับอย่าให้ผมต้องรบกวนเลย เชิญคุณเอาตามสบายเถอะครับ”

คุณพิไลรีบขัดว่า “อ๊วย รบกวนรบกวนอะไรกันคะ นานๆ ยายเพ็ญจะมีเพื่อนมาทานข้าวที่บ้านสักที ก็ต้องต้อนรับกันเต็มที่หน่อย”

“ทำของอร่อยๆ ก็แล้วกัน แต่อย่าให้เผ็ดมากนะแม่ คุณลิตเขาไม่ชิน ประเดี๋ยวจะท้องไส้เสีย”

คุณพิไลปล่อยให้หญิงชายคุยกันอยู่ตามลำพัง ชลิตหยิบคู่มือถ่ายภาพถ่าย เพ็ญระพีนั่งอยู่ข้างๆ ดูไปด้วยพลางก็บรรยายให้เขาฟัง ส่วนมากเป็นรูปของครอบครัวเธอ ตัวเธอและเพื่อนๆ

ชายหนุ่มรู้ตัวดีที่กำลังมองหาอะไร ทำที่เป็นสนใจหยิบอัลบั้มเล่มนั้นเล่มนี้ขึ้นมาเปิด

“นี่เป็นรูปงานวันเกิดคุณพ่อเมื่อสองปีก่อน ญาติๆ มากันเกือบครบ ตอนนั้นคุณพ่ออายุครบห้าสิบปีพอดีค่ะ” เธอบอกเขา

“แล้วญาติคนสวยของคุณเพ็ญมางานด้วยหรือเปล่านั้น”

“มาซีคะ” เธอตอบแล้วทำสิ่งที่เขาคาดหวัง เปิดผ่านหาแล้ว
ซึ่งที่ภาพของหญิงสาวพริ้มเพราที่เขาจำได้ไม่ลืมเลือน

เอมมีของเขา..! ไม่น่าเชื่อเลย สองปีก่อนหน้านี้ เธอในภาพ
ช่างเหมือนเด็กนักเรียนที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา

เธอช่วยเขาพลิกหาภาพในหน้าต่อไป ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งเคียงกัน
ต่างก็หันมองกล้องยิ้มอย่างแจ่มใส ปรกกายแห่งความสุขสดใสฉายอยู่
เต็มใบหน้า

“นี่ยังไงล่ะคะ พี่สัทธาคุณหมั่นของเอม หลังจากงานนี้พวกญาติๆ
ก็ไปงานหมั้นของพวกเขา ตอนนั้นเอมยังเป็นเด็กๆ อยู่เลย”

ชายหนุ่มยิ่งกระวนกระวายอยากจะทำแม่สาวที่เขาไม่เคยลืม
ในที่สุดเพ็ญระพีก็คล่องแขนเขาพาเดินเรื่อยๆ ออกจากบ้าน เขาต้อง
แปลกใจเมื่อเดินมาถึงบ้านหลังใหญ่ที่สวยงามไม่แพ้กัน และยิ่งแปลกใจ
กับสภาพสตรีรูปงามที่ออกมาต้อนรับ แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อเธอพูดว่า
“เอมกับอะออกไปข้างนอกกับพ่อคมากริชตั้งแต่เช้าแล้วละจ๊ะ”

เพ็ญระพียิ้มอย่างพอใจและโล่งใจที่ไม่ต้องเผชิญหน้ากับคมากริช
และคงจะดีไม่น้อยหากญาติสาวสองคนพี่น้องช่วยดึงความสนใจของคมากริช
ไปจากเธอได้ เธอเกือบจะแน่ใจแล้วที่จะตัดคมากริชออกไปจากชีวิต

“พี่คมากราเอมบ่อยๆ หรือคะ อาร”

“ก็บ่อยจ๊ะ แต่ไม่มีอะไรหรอกเพ็ญ เขาว่างก็มาหาตามประสา
คนรู้จักสนิทสนมกันเท่านั้นเอง เพ็ญอย่าเข้าใจผิดนะจ๊ะ”

คุณอรอนงค์พูดอย่างเกรงใจ รู้ยู่่ว่าเพ็ญระพีเป็นคนรักของคมากริช
และรู้ด้วยว่าคนทั้งสองกำลังหมองใจกัน เมื่อคมากริชแวะเวียนมาบ่อยเข้า
เธอก็รู้สึกไม่ใคร่สบายใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่จะต้องบอกให้หลานสาวรู้

“เพ็ญไม่มีอะไรที่จะต้องเข้าใจผิดเลยคะ อาร”

เธอพูดพลางยิ้มแจ่มใส ส่งประกายแวววาวให้ชายหนุ่มร่างสูงที่
นั่งอยู่ใกล้กัน คุณอรอนงค์เข้าใจความหมาย ยิ้มให้อย่างมีไมตรี

ชายหนุ่มได้รับการแนะนำให้รู้จักกับเธอแล้ว ในตอนแรกเธอยัง
อดสงสัยไม่ได้ ว่าใครกันที่หลานสาวควงเข้ามาแนะนำให้รู้จัก ลักษณะ
ที่ท่าที่แสดงออกนั้น บอกความสัมพันธ์ที่พิเศษกว่าเพื่อนธรรมดาอย่าง
เห็นได้ชัด

“อารดูผมไปนะคะ”

เธอชวนคุย ผู้อาวุโสตอบยิ้มๆ เต็มอกเต็มใจที่จะได้พูดคุย

“จ๊ะ หมู่นี่งานมากจังเลย นี่ประเดี๋ยววาก็จะต้องออกไปข้างนอกอีก
ถ้าไม่อย่างนั้นก็จ้ะชวนให้อยู่ทานข้าวด้วยกัน” เธอหันมาหาชายหนุ่ม

“ขอโทษด้วยนะคะ คุณ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เชิญคุณเอาตามสบายครับ”

“คินี่งานอะไรอีกคะอาร”

“งานของคุณหญิงปรียาจ้ะ ไม่มีอะไรมากหรอก แค่นัดพวก
กรรมการประชุมกันเท่านั้นเอง งานการกุศลนะจ๊ะ ไม่ใช่ได้ประโยชน์
ส่วนตัวอะไรหรอก มีแต่จะเสียเงินอย่างเดียว”

“ถ้าจะให้เพ็ญช่วยอะไรก็บอกได้เลยนะคะ อาร”

“จ้ะ” เธอหันไปบอกชายหนุ่มว่า “หนูเพ็ญเขาคลองมากคะ
เคยไปช่วยอาหลายครั้งเหมือนกัน... ไม่เหมือนแม่เอม....”

ชื่อ “แม่เอม” ทำให้ประกายตาในสีหน้าเจ้ายิ้มสุภาพของชายหนุ่ม
วาบขึ้นอย่างตั้งใจฟัง คุณอรอนงค์พูดต่อ “ขานั่นไม่ยอมทำอะไร
ทั้งนั้น ออกปากที่ไรก็ปฏิเสธทุกที... ข้างแม่อะก็ไม่ไหว พาไปไหนๆ
เหมือนพาลิงไปด้วย แหมแกลกระโดดกระเดก พูดมากไม่ได้เรื่องได้ราว
สวยนะสวยละ แต่โชวีใครเขาไม่ได้... อายคะ”

“คุณลิตอยากรู้จักเอมคะ” เพ็ญระพีบอก ทำให้หญิงสาวใหญ่
เลิกคิ้วแปลกใจ “คือเพ็ญพูดถึงเอมให้คุณลิตฟัง เขาไม่เชื่อว่าคนอย่าง
เพ็ญจะมีเพื่อนสนิทเรียบบร้อยแบบเอม เพ็ญก็เลยพามาให้เห็นกับตาคะ”

คุณอรอนงค์รีบพูดว่า “ยายเอมออกจะเงียบสักหน่อยคะ เขา
เป็นอย่างนี้ตั้งแต่พ่อตาย เงียบๆ ขริมๆ ไม่แจ่มใสสำเร็จเหมือนพี่ๆ น้องๆ”

อีกฝ่ายหนึ่งฟังอย่างตั้งใจ ยิ้มแกมเยาะอยู่ในสีหน้า เธอก็คงเหมือน
แม่ๆ ที่ชอบพูดอวดสรรพคุณของลูกสาวกับชายหนุ่มที่มีฐานะ

“แต่ว่าวันนี้คงจะไม่ได้พบกันแล้วนะคะ” เพ็ญระพีดูนาฬิกาข้อมือ
“เย็นมากแล้ว เพ็ญกลับก่อนดีกว่า อารจะได้แต่งตัว”

“จ้ะ”

พอดีกับที่มีเสียงรถแล่นเข้ามา เพ็ญระพี รู้สึกใจหาย จำได้ว่า
เป็นรถของคมากริช

“อ้าว มากันแล้วกระมัง” คุณอรอนงค์หันมองไปทางหน้าต่าง
“จริงๆ นั้นแหละ หนูคุยกันไปก็แล้วกันนะจ๊ะ อาจะไปแต่งตัวละ”

เธอส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม “เชิญตามสบายนะคะ”

“ขอบคุณครับ” เขาไม่ลืมความสุภาพ ทั้งๆ ที่ใจวูบไปรอรับคนที่เพิ่งมาถึงแล้ว

เพ็ญระพีรู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่จะต้องเผชิญหน้ากับคนรักซึ่งกำลังจะกลายเป็นอดีต เธอปลุกปลอบใจตนเอง... คมกริชจะว่ายังไงก็ช่าง เธอไม่เห็นจะต้องแคร์ ยิ่งไงเสียเธอก็ยังมีชิลิตอยู่ทั้งคน

เธอเดินนำออกไปที่เทอเรซ

คนทั้งสามยืนคุยกันอยู่ที่รถ ต่างก็ช่วยกันหยิบข้าวของที่ซื้อในระหว่างทางมาถือไว้ เสียงของอริยาดังเจื้อยแจ้ว

“วันนี้สนุกจังเลย พี่คมสัญญาหรือเปล่านั้นว่าจะมารับเราไปเที่ยวกันอีก”

“สัญญาสิ เมื่อไหร่ก็ได้ทั้งนั้น” น้ำเสียงของชายหนุ่มแจ่มใส “ว่าแต่เอมเถอะ สนุกหรือเปล่า”

“สนุกซีคะ”

“แต่ท่าทางไม่เห็นสนุกเลยนี่ ยิ่งกับไม่ได้เอาใจไปด้วย”

เอมอมรหัวเราะ เสียงพูดใสๆ ดังมาถึงคนที่เดินตามเพ็ญระพีออกมาขึ้นรถ “พี่คมหาเรื่อง”

“พี่เอมเขาใจลอยอยู่เรื่อยแหละคะ” อริยาว่า

ต่างเดินคุยกันมาจากรถ พอจะก้าวขึ้นบันไดลานระเบียงหน้าบ้าน จึงสังเกตเห็นหนุ่มสาวที่ยืนรออยู่ เพ็ญระพียิ้มจืด ๆ

“อ้าว พี่เพ็ญ ไปไหนมาคะ” อริยาร้องทัก

คมกริชเกือบจะยิ้มยินดีหากไม่เห็นใครอีกคนหนึ่งเลื่อนกายออกมาขึ้นข้างๆ ขณะที่เอมอมรก็ชะงักไปเหมือนกัน หัวใจกระตุก ซาวาบไปทั้งร่าง เธอคงจะยินดีถ้าไม่ได้รู้มาก่อนว่าเขาทำอะไรกับสร้อยของเธอ ชิลิตส่งยิ้มมาให้ ดวงตาเป็นประกายวาววับ

“สวัสดิ์คะ พี่คม”

เพ็ญระพีทัก อีกฝ่ายหนึ่งได้แต่ทำสีหน้าเคร่งขรึม

“เพ็ญพาเพื่อนมาให้อ่านจ้ะ คุณลิตคะ นี่ไงคะเอมอมร นี้อริยา แล้วก็พี่คมกริช เพื่อนรักของคุณนั่นเอม”

ชายหนุ่มก้มศีรษะยิ้มๆ “ยินดีครับ”

ใบหน้าของเอมอมรเผือดสี ไม่ยิ้มและไม่ตอบรับสักคำเดียว

“ไปไหนกันมาครับ” สายตาเขาเหมือนตั้งใจถามเธอ

อริยาตอบว่า “เราไปทานข้าวที่บางปูคะ แล้วก็ไปฟาร์มจระเข้กับไปเที่ยวเมืองโบราณกันมาด้วย”

เขายิ้มขำ ดวงตาเป็นประกายมองดูสาวที่ยืนหน้าซีด

“คุณเอมคงชำนาญเส้นทางนั้น”

เธอได้แต่หลบตา “เอ้อ... เชิญ... เชิญข้างในบ้านซีคะ”

คมกริชไม่ขยับตัว รู้สึกเหมือนถูกคู่รักสาวสบประมาทอย่างแรง ความโกรธวิ่งขึ้นมาเป็นริ้ว เขากล่าวเสียงขรึม

“พี่จะกลับเลยนะเอม”

“อ้าว ไหนพี่คมบอกว่าจะทานข้าวด้วยกันยังไงล่ะคะ” อริยาเอาใจช่วยเขาอยู่เต็มที่ โกรธเพ็ญระพีที่ควงแฟนใหม่มาแย่งเขาถึงที่นี้

“ไว้วันหลังเถอะนะ” คมกริชตอบขรึมๆ หันไปส่งของในมือให้เอมอมร “พี่ไปละ...” โดยไม่รอคำรำลา ร่างสูงๆ เดินตรงไปขึ้นรถขับออกไปอย่างรวดเร็ว

“ไปเสียแล้ว”

เพ็ญระพีพูดยิ้มๆ ทั้งๆ ที่ใจคอไม่ค่อยดี แต่ก็รู้สึกโล่งใจไม่น้อยดีเหมือนกัน ตัดคมกริชออกไป เธอจะได้เป็นอิสระเต็มที่

ชิลิตเดินตรงไปหาหญิงสาว “ผมจะช่วยถือของให้ครับ”

เอมอมร ออกจะตกใจแต่จะถอยหนีก็ไม่ได้ เขาจงใจที่จะเข้าถึงตัวในความซิดใกล้ เธอต้องกลั่นใจกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เคยคุ้น ไม่ยอมประสาณสายตาวาววามที่มองมา มืออุ่นๆ ของเขาสัมผัสมือเธออย่างจงใจ

เธอรีบเดินเร็วๆ นำเข้าไปข้างใน ได้ยินเสียงเพ็ญระพีซึ่งเดินตามมาพูดพลางหัวเราะ

“เรื่องบริการสาวๆ นี้ คุณลิต ว่องไวเหลือเกินนะคะ”

เขาหันมาหลิวตา

“วางของลงตรงนี้ก็ได้อะ พี่” อริยาบอกกับชายหนุ่ม ส่งเสียงเรียกเด็กรับใช้ให้ลำเลียงสิ่งของเข้าไปที่ห้องด้านใน รู้สึกที่ ‘แฟนใหม่’ ของเพ็ญระพีไม่น้อย

“พี่ชื่อลิตหรือคะ ลิตคะ” เธอหยอกเย้า

เขาหัวเราะ เพ็ญระพีร้องว่า “ก็ลิตก็ลิตอะไรกัน ยายอะนี่”

“ผมชื่อชิลิตครับ ชิลิต สิวิวัฒน์”

เสียงบอกกล่าวชัดถ้อยชัดคำ ปรกาศตาระริกมองเอมอมร

เหมือนจะบอกกับเธอ

หญิงสาวรู้สึกเหมือนถูกก่อกวน นี่เขาจะมาไม่ไหนกัน

“เชิญนั่งก่อนนะคะ” เธอทำเสียงเรียบเดินหายเข้าไปข้างใน
ชั่วคราวก็กลับออกมาพร้อมกับแก้วน้ำเย็นสำหรับคนทั้งสอง วางมันลงบน
โต๊ะ แล้วนั่งลงตรงหน้าคนที่จับตามอง

“อ้าว แล้วของตัวเองล่ะ เพิ่งมาเหนื่อยๆ ไม่หิวน้ำหรือ”

เพ็ญระพีถาม หยิบแก้วหนึ่งส่งให้ชายหนุ่ม

เขารับไปถือไว้ “สงสัยจะอึดใจจนลืมเหนื่อยใช่ไหมครับ”

เอมอมรรู้สึกว่ากำลังถูกเหน็บแนมมากกว่าอย่างอื่น

“พาพี่คมไปเที่ยวที่ไหนกันหรือ”

“ไปทานข้าวที่บางปู...” ซลิตยังตั้งหลักก่อกวน “เห็นนางงามवल
บ้างไหมครับ”

“เห็นค่ะ” อริยาเป็นผู้ตอบ “ไม่เห็นจะสวยเลย น่าเกลียด น่าเกลียด”

“แต่มันน่าดูเมื่ออยู่กันเป็นฝูงนะครับ” เขาพูดยิ้มๆ ดวงตาวาววาม
มองเอมอมร นั่นเป็นคำพูดที่เธอเคยพูดกับเขา...เป็นภาษาอังกฤษ
“แล้วระวังนะครับ มีคนพูดว่าถ้าใครพาคนที่รักชอบไปที่นั่น ก็จะได้
แต่งงานกันด้วย”

“แล้วเพ็ญไปไหนกันมา” เอมอมรรีบตัดบทโดยหันมาถามญาติสาว

“ไปเที่ยวกันทั้งวัน เพิ่งจะกลับถึงบ้านแป๊บหนึ่งก็ชวนคุณลิตเดิน
เล่นๆ มาที่นี่” เธอชี้ที่เข็มกลัดติดเสื้อรูปดอกไม้ที่ทำด้วยทองประดับ
เพชร “นี่ คุณลิตซื้อให้ สวยไหมเอม”

“สวย”

“สวยจังเลยพี่เพ็ญ”

“สวยกว่าสร้อยที่คุณลิตให้แม่รักอีก”

คำพูดของเพ็ญระพีเรียกให้เธอและเขามองหน้ากันในพื้นที่ และ
ต่างก็มีความเสียใจปรากฏอยู่ในสีหน้า

“สร้อยที่เหมือนของเอม”

“อ้อ คือสร้อยนั้น... ผมไม่ได้ตั้งใจจะให้คุณรักหรอกครับ”

ชายหนุ่มไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ว่าเหตุใดจึงรู้สึกผิด จนต้อง
รื้อรอนอธิบาย “คือว่าผมเพิ่งรู้ว่ามันเป็นวันเกิดของคุณรัก แล้วสร้อย
นั้นผอิดูติดอยู่ในกระเป๋า...” เขาแก้ตัววุ่นวาย

“เรียกว่าให้ไปโดยไม่มี ความหมาย” เพ็ญระพีพูดยิ้มๆ

เอมอมรมองไปทางอื่น หากเขาพอจะรับรู้อยู่บ้างถึงความโกรธ
และเจ็บปวด ที่เธอกำลังซ่อนไว้

“แล้วดอกไม้นี้ล่ะคะ ให้โดยมีความหมายหรือเปล่า”

อริยาถามยั่วเย้า เพ็ญระพีตอบค่อนข้าง

“ก็ต้องถามคนให้ซิ มีความหมายหรือเปล่าคะ... คุณลิต”

“ก็... จะว่ามีก็ได้ครับ”

เขาตอบอีกอึก ซ้ำเล็งมองใบหน้าขริมของหญิงสาวตรงหน้า

เพ็ญระพีหน้าซีด

อริยาพูดขวางๆ “แต่คงไม่ได้มีความหมายแบบเดียวกับสร้อย
ที่พี่ลิตให้พี่เอมหรือใช่ไหมคะ”

“น่าเสียดายนะ ที่เอมทำหายไปแล้ว” เพ็ญระพีพูดเรื่อยเปื่อย

“หรือครับ เสียดายไหมครับ คุณเอม” น้ำเสียงถามยั่วเย้า

“เสียดายค่ะ แต่ว่าฉันทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ปล่อยให้มัน...หายไป”

“แต่มันก็คุ้มค่าไม่ใช่หรือครับ” เขาถามยิ้มๆ

เธอมองเขาเครียดๆ “ค่ะ คุ้ม เพราะถ้าไม่เสียสร้อย ฉันอาจจะ
เสียอย่างอื่น”

“พูดอะไรกันไม่เห็นจะรู้เรื่อง” เพ็ญระพีท้วงอย่างไม่สบอารมณ์
ไม่ชอบใจนักกับความสนอกสนใจที่ชายหนุ่มแสดงออกต่อญาติสาว

“แต่ว่าอะไรเรื่องนะคะพี่เพ็ญ คนเราถ้าถึงคราวจะต้องเสียอะไร
ยังไงก็ต้องเสีย พี่เอมทำสร้อยหายก็ดีกว่าจะต้องเสียอย่างอื่น”

คำอธิบายชื่อๆ ของอริยายังตอกย้ำ

เพ็ญระพีถามว่า “ไปเที่ยวมาไม่สนุกหรือเอม เรายังไม่เห็นตัว
ยิ้มเลยสักที”

“เราเหนื่อย”

“ถ้าอย่างนั้นเรากลับกันดีกว่าค่ะ คุณลิต”

เขายังไม่อยากจะกลับเลย มองหญิงสาวที่ทำสีหน้าเฉยเมยด้วย
ความรู้สึกอวรณ์ แต่เธอจะเข้าใจก็หาไม่ เขาได้แต่รับคำ “ครับ”

เธอเดินมาส่งคนทั้งสองที่ประตู เพ็ญระพีบอกเธอว่า

“อย่าซีเรียสให้มากนักนะเอม วันหลังเราจะมาหาใหม่”

ชายหนุ่มมองเธอหนึ่ง พุดยิ้มๆ ทว่าแฝงความมุ่งมั่นไว้ในคำพูด

“แล้วพบกันนะครับ”